

Stjernen.

L. Ebbeson, Redaktør.

Alt Bladet vedkommende (saafom: Indbødder, Adressforandringer o. s. v.) adresseres „Stjernen“ Dannebrog, Nebraska.

Penge kan sendes i „Money Orders“, Post Note, Bank Note eller i Registreret Breve.

For Bøge der sendes i Løse Breve kan Udgiveren ikke være ansvarlig.

„STJERNENS“ AGENTER.

„Stjernen“ kan bestilles hos efternævnte Herrer, der som vore Agenter er bemyndigede til at modtage og kviitere for Abonnementspenge.

- C. H. Christensen, Fremont, Nebr.
- R. Fr. Hansen, Cedar Rapids, Iowa.
- C. G. Johnson, Minden, Nebr.
- R. Christensen, Clarkston, Kansas.
- H. H. Grausberg, Hampton, Nebr.
- C. E. Robby, Deerfield, Dane Co., Wis.
- P. Paulson, N. B. Depot, Cheyenne, Wyo.
- A. L. A. Spangberg, Room 50, N. E. & S. B. Blvd., Topeka, Kan.
- W. M. Payer, 1967, 27 Ave. & Burdette St., Omaha, Nebr.

Prisnumre eller manglende Eksemplarer faas ved Agenterne naar Hødenselse derom Her tilde.

Hr. C. M. Pedersen er rejst Agent for „Stjernen“, og som saadan bemyndiget til at modtage og kvittere for Abonnementspenge.
Peter Ebbeson, Udg.

Sydens Udvikling.

Bradstreets Handelsstidende indeholder en Artikel om Sydens Vækst i 1890. Artiklen fremstiller det store Fremstred, der er opnaaet i det sidste Aar, og tilføjer, at den store Ofsentlighed nærmest er tilbøjelig til at give Fabrikstridens Optømt Værdi herfor; men i Virkeligheden har den mere ubemærkede Landdrift en ikke mindre Del i Fremstredet. Befolkningens Vækst har ikke været saa stor, men \$2,339,107,000 af fremmed Kapital er bleven anbragt i Sydens Forretninger mellem 1880 og 1890. Vomsudvindingens Udvikling er ganske eneslaende. I 1880 var Værdien af Produktet saaledes \$16,356,182, men i 1890 var den naaet op til \$54,199,379. Det lyder noget forunderligt at Syden er Landets mest skovrige Egn og indeholder 196,832,000 Acres ud af Landets 429,080,000 Acres store Skovareal. Totalværdien af Træer, Tagspan og andre Skovprodukter for 1890 vurderes til \$102,122,100. Vomsproduktet og den enorme Udvikling af Kul og Jern er de øvrige mere notable naturlige Produktionsamner. Høvd Raasjensproduktionen angaar et Produktet fra otte Stater anfat til 1,084,663 Tøns eller 480 pCt. mere end i 1880.

America trænger til Industriudvikling, og ingen enkelt Egn kan vokse uden derved at fordele det hele Land. Nord kan derfor glæde sig over Sydens Vækst.

McKinley-Lovens Gyldighed.

Det store Handelsfirma, Marshall Field & Co. i Chicago, og en Del Importører i New York vil i Førelse sætte den nye Tolblovs Retgyldighed paa en Prøve. I dette Næmme har de engageret nogle af Landets bedste Juridiske Kræfter.

Den Anke, der fremføres, er, at McKinley-Loven er aldrig nogenfinde bleven til Lov, af den Grund, at det af Præsidenten underkrevne Forslag var forskelligt fra det, som begge Kongressens Kamre vedtog; det vil sige: sidstnævnte indholdt en Paragraf 30 angaaende indført Tobak, som ved Lagsomhed var bleven udeladt af den Afskrift, som Præsidenten skrev under paa. Fra et Fornuftsstandpunkt betragtet skulde man ikke synes, at denne lille Fjæstagsfulde Skulde spille nogen Rolle; Loven kunde især vigtig være lige god (eller slem, om man vil) fordi Tobakken var overset; men Loven tager ikke alid Fornufts hensyn, den retter sig efter det kolde Bogsflav, og især er den overmaade sintfølsomme for Indgreb paa Tekniken. Derfor er det ikke utenkligt, at Domstolene vil fjerne Importlærens Anke.

Rigtig har man Eksempel paa, at slige Domme tidligere er bleve bekræftede, men er altid bleve rettet ved Høvedsbestemning af Kongressen, og det er da aldrig faldet nogen ind at bruge vedkommende Lovs Gyldighed i Tvivl. Men det er derfor ikke sagt, at Gyldigheden er fuldt ud fastslaaet. Saa meget er vist, at Høvedsret ikke vil godtgjøre, at Præsidenten kan gjøre en Lov af noget, som Kongressen ikke har vedtaget, eller at han kan ved Udeladelse forandre en af Kongressens vedtagne Lov. Anbring af et Lovforslag ved Udeladelse blev jo akkurat det samme som at belæge en Del af Loven med Vetoet uden at

give Kongressen Lejlighed til at vedtage den over hans Veto, og man har aldrig indbragt Præsidentens Rægt til at veto en Part af en Lov. Han skal enten veto det hele eller slet intet. Dog kan Domstolens Hæder for Ret, at en Lov er gyldig til Trods for en uforfælig Udeladelse af en Part af Teksten i det af Præsidenten underkrevne Kopi, under den Forsudsætning, naturligvis, at Udeladelsen ikke paavirker Loven i sin Helhed.

Sæt nu, at Retten erkjender Importlærens Anspønik og erklærer hele Loven ugyldig — hvad sker da? Naaste Kongressen da vedtager Loven paany. Men i det Tilfælde vil den gamle Tolblovs — den fra 1883 — blive gjældende indtil den ny træder i Kraft, og for Staters Slotkammer vilde saa være tvungen til at tilbagebetale Importlærens Forskjellen mellem den gamle og den nye Tolldokument, idetmindste til de Importlærer, der nu betale under Protest. Det vilde træffe umaadelige Summer ud af Slotkammeret (alene Marshall Field & Co.s forsøgte Tolldokumenter i under McKinley-Loven er \$400,000 aarligt); Importlærer og deres Advokater vilde træffe Millioner ud af Slotkammeret; men Forbrugerne, der har betalt de forhøjede Priser paa Baccine, kunde „slyde en hvid Klæp“ efter det hele.

Importlærens Sag er sandelig ikke Høveds Sag. Men skulde Importlærene vinde, vil Folket maasse finde en Grund til at sende Mænd til Kongressen, der fortsaar sig bedre paa at formindste det beførlige Overstud i Slotkammeret end ved at have Tølden fra 47 til 60 pCt.

Chicago og Udstillingen.

Frankmanden Bartholbi, der udfangede Tanken til Frihedstatuen i New York, som bærer hans Navn, har i en længere Stridelse forklaret sin Mening med Hensyn til Verdensudstillingen.

Udstillingen skal nok være international, mener han, men der bør samtidig lægges Speciel Vægt paa at stemple den med et nationalt Præg. Hensigten bør være, ikke blot at vise hvad den øvrige Verden har frebt at opnaa, men ogsaa hvad sine Aarhundreder har bidraget til have de for. Stat er højere end de fleste af Verdens andre Lande. „Det rette Udsnit er kommet,“ siger M. Bartholbi, „til at opsummere 400 Aar af Tiden, i hvilken de Førene Stater har naaet frem til et Udviklingspunkt, der byder over Verdens Afgjælte og Værdning. Chicago er uagtet det bedste Sted for en saadan Opsummering og Afslutning. „Det er den største Stad i Udvikling, den anden i Række i Indvaanertal, er forbundet gennem Jernbane med enhver Del af Landet, beliggende ved en af de prægtigste Indsøer i Verden, og med det største Hoteller og Bygninger, betagelige Boulevarde og Parter, er det ubestrideligt Pladsen for en saadan Fremstilling. Saa igjen er det en typisk amerikansk By. Tanken om at afholde en 400aarsfest i en Stad paa en million Indbyggere, blot et halvt Aarhundrede gammel, er i og for sig selv en værdig Inspiration.“

Efter Frankmandens Opsfattelse har Chicago paattaget sig et stort Ansvar. Verden vil vente at denne Udstilling ikke skal staa tilbage for den sidste i Paris, og for at opbylle denne Førdentning minder Bartholbi os om, at vi maa gjøre Udstillingen smuk og tiltællende. Han mener, at der er en Fare for at Amerikannerne vil forveksle sand Kunst med Gløhed og lægge mere Vægt paa store ensformige Ophobninger af Gjenstande end smagfuldt Arrangement af samme. Derom f. Eks. enhver Stat skulle forde egen Bygning og Samling, vilde der ganske vist være Fare for en uinteressant Gjentagelse af Arrangementet.

For Udstillingsbygningernes Vedkommende, nærer M. Bartholbi den Frygt, at de vil blive opført i en saa stor Fart, at Dekorationen vil lide Stade derunder. Denne Frygt er dog maasse ikke vel Grundet, i hvert Fald vil vi ikke haabe det. De Folk som har med denne Sag at gjøre har ikke Raad til at sætte deres Renomme paa Spil i et hensynsløst Ræveløb med Tiden. De ved, hvor mange Maanedre de har til at fuldføre Arbejdet i og hvornaar Bygningerne skal være færdig til Brug. Men det bør heller ikke glemmes, at den Dekoration, som træder frem i Glans i Paris' blide rene Luft, ikke omtrent ganske bortfalde i vor herde smudfede Atmosfære. Vi kan ikke anvende Høvd og Forsyldt med samme Finhed og Varighed som i Paris. Naturen er despotisk og uferdig. Det som Naturen under at isøre sig i en Høvedstad forlaster den i en anden. Dens Love maa Kunsten underkaste sig i alle Verdens Hjørner.

Høvedsbygningernes Udsmykning vil passe efter Klima, Topografi og Udstillingens Høvedstræk. Bygningerne vil af-

spejle Nationaltanken med Hensyn til Arkitektur og ikke nogen individuel Opsættelse eller Indfald. De bliver moderne og storlaende, og det er derfor ikke uanselig at de vil forekomme en franskmand og en Italiener noget kolde og Raade. Men saaledes vil alt det sørgelige i dette profante Land fide den forsømmelse vil blive ofret for Høvedsklets Skuld, og entet Træk, der er nødvendige for at have Børdigheden og Skjønheden, vil blive udeladt.

Nebraskas Lovg. Forjamling.

Partigrupper belejrer hverandre. Uger i Mosen. En forvirret Stilling.

To Guvernører til Kors.

Mejklejohn optræder som Gneherker.

De to Kamre organiserede sig forrige Tirsdags, Samlingens første Dag. Som bekendt har Independents Flertal i begge Kamre. Huset valgte som Speaker S. M. Elder fra Clay County, en grundhæderlig Alliansemand med sund Demmelkraft, og den svenske Redaktør Erik Johnson fra Phelps Co. til Cler. Til den Formand i Senatet valgtes B. F. Vogner, ligeledes en prøvet Alliansemand. C. H. Birtle, som er Sekretær i Independents Valgkomite, kaaredes til Sekretær i Senatet. Disse Valg saavel som Partiets øvrige Forholdsregler blev i Førelse besluttet i hemmelig Raadslutning. I hvorvel vi af Prinsip er en Modstander af Genuisernes Herredømme, skal vi indrømme, at Nødvendigheden byder det uafhængige Parti at besjætte denne Metode saalænge deres politiske Opponenten bruger den, og især saalænge Partiet mangler Samarbejds Konsolidation.

Da Fællessamlingen aabnedes Onsdags Eftermiddags begyndte en anarkistisk Scene. Det saa ud til at visse Republikanere havde sluttet et Komplot med Demokraterne i den Hensigt at indsætte Guvernørskandidat Vogner inden mod ham værende en Contest var afgjort. Den independent Majoritet i Huset med dets Speaker i Spidsen hævdede Speakerens konstitutionelle Ret til at befælde Formandspladsen ved de fælles Samlinger. Men Senatpræsident Willejohn tvang sig ind paa Forjamlingen paa en meget arrogant Maade, paaberabende sig en Parag. i den gamle Ordensregler, som tillader Senatets Præsident at præfidere ved Fællessessionerne. Mejklejohn overstrævede alle Stranker, trængte sig frem til Speakerens Side og udstillede de uafhængige for Loobrydere. Da det ikke vilde lykkes at stramme Speaker Elder bort, skjønt han vist nok et Par Gange bragte denne nær ud af Fatningen, holdt de to Herrer Fæstningen hele Eftermiddagen. De uafhængiges Forslag vil ikke synes urimeligt for nogen fornuftig Mand. De vilde at der først skulde nedføres et Fjentesmands-Udvalg, til hjem at Vedisførelse i Contesten skulde henvises, og de fastholdt, at det var ikke konstitutionens Mening, at nogen Embedsmand skulde indfattes for Contesten var afgjort og hans Valg fuldt konstateret. Et Forslag til at have Mødet blev flere Gange af Speaker Elder filltet til Afstemning og af ham erklæret for vedtaget, men desuagtet holdt Mejklejohn Komediens gaaende til Aften med sine Træser og Lov og Høvedsretshøvd. Mejklejohn vilde med Magt tvinge Speakeren til at tælle Stemmerne, for saa haade Spillet være bundet for hans Folk, men Elder stod stid, og udnævnte sit Fjentesmands-Udvalg til at behandle Contesterne. Saaledes stod Sagerne ved Enden af anden Dag.

Torsdags Morgen haade Huset anset et halvt hundrede specielle Vagtmestre for at holde Orden, da de forendte Demokrater og Republikanere haade udtalt den Trusel, at de agtede at trodske Flertallet, haade Vagten faaet Ordre til at holde Ørprøveren Mejklejohn ude, men han bandede sig Afgang gennem en Vagtdør længe før Daggry. Ligeform Dagen før skubbede han sig ind paa Speakeren for at tage Wyndigheden fra denne. Et Forsøg paa at arretere ham, som blev gjort af Huset's lovlige indsatte Politie, viste han tilbage med overlegen triumferende Foragt, og vilde ikke give en sur Sild for al den Lov og Wyndighed, Alliansen kunde stille op. Han vovde videre Arresfordren fra Væfenten. Ved Middagsstid udsjete kongelig Væfning fra en Høvedsretskommander, at Speaker Elder skulde bryde Seglene og tælle Stemmerne. Den for. Staters Marshall, som skulde overbringe Ordren, blev færreret ude af Huset's Vagt, der haade streng Ordre til at hælde enhver ude. Men Marshall og hans Føll

brød Døren ned, smadrede Glasset og marsjerede ind for Ræfen af Elder.

Speaker Elder vidste ikke hoollebedes han skulde forholde sig overfor Høvedsretens Mandamus, og søgte Raad hos General-Advokat Lee. Læse holdt en Tale til Samlingen, og sagde at uagtet han ikke kunde godtgjøre Høvedsretens Wyndighed over Speakeren, vilde han tilraade Eftergivenhed i denne Sag. De uafhængige vilde sig modtagelige for dette Raad. Om Eftermiddagen brød Forjamlingen Seglene paa Valglisten, og fandt naturligvis at Bogh og de republikaniske Kandidater til Statsembeder var valgte. Da Speakeren bekendtgjorde dette Resultat sprang Schrader (Ind.) fra Logan Co. frem og foreslog at Samlingen desuagtet skulde nægte at godtgjøre Valget indtil Contesten var afgjort. Dette blev vedtaget med 70 mod 59 Stem.

Guvernør Thayer haade set sig foranlediget til at omgive Statshuset med en Militærsagt for at holde det stridslystige Element borte. Sig selv omgaae han ogsaa med Militærsagt i sit Kontorlokale, og nægtede at overlade Pladsen til Bogh, da denne efter at have modtaget Embedsbrevet kom for at affordre den. En Plads i Landkommisærers Kontor blev da forundt den husvilde Guvernør Bogh; Thayer holdt Fæstningen indtil i Lørdags; da hørte han at Bogh var afreist til Omaha for at tilbringe Søndagen, og da forlod han sit Kontor for første Gang i 80 Timer. Thayer erklærede bestemt at han vedbliver at styre Staten indtil Tiolden med Hensyn til Boghs Borgerrret bliver afgjort. Paa samme Tid har Bogh begyndt at regjere, han har godskjendt samtlige Statens bedsmænds Valgbreve og allerede udnævnt en Notarius. John Higgins fra Grand Island har faaet Pladsen som Boghs Privatsekretær. Contesten vil ikke komme frem i Huset før den 20. Jan. Den skulde først medbes, og saa skal den isjale Reglementet lases paa tre forskjellige Dage som et Lovforslag. I øvrigt bliver Bogh nok i Embedet, da man tilloft ham at mæse sig ind.

Church Howe har indbragt et Lovforslag om at straffe Afstøvs, som underbyrder Ejendom. Watson foreslaar Indførelsen af det australske Valgsystem.

Fra Washington.

Kongress-Dagbog.

Mandag, 5. Jan. Senatet famlebedes Middag, og paa Senator Shermans Forlangende blev der straks afholdt en eksklusiv Samling, og Senatet forhandlede for lukkede Døre i mere end en Time. Da Døren atter aabnedes blev Valgloven paany taget frem, og Senator George blev givet Ordet for at fortsætte den af ham forrige Onsdag paabegyndte Tale imod Valgloven. Senator Stewart foreslog at Senatet skulde tage Loven til Forbud mod Seddelpengecirculationens Indskrænkning under Behandling. George erklærede sig ganske villig til at vige Pladsen for dette Forslag. Dette var en Strøg i Regningen for Høvd, og ganske forløst spurgte han Senator George, om han virkelig agtede at give Afkald paa Taleretten. „Jeg viger blot Pladsen, for at Senator Stewart's Forslag kan filltes til Afstemning,“ sagde George. Høvd vilde gjore videre Indvending, men Senator Gorman gjorde gjældende at en Debat over det Punkt stred imod Ordensreglerne. Formanden bekræftede denne Anskuelse og stillede Stewart's Forslag til Afstemning med det Udvalg at det blev vedtaget med 34 mod 29 Stem. Dette Resultat kan godt betragtes som Valglovens Vegrævelse. Sandsynligheden for at den vil komme frem mere er yderst saag. 5 Republikanere (Walcott og Teller fra Colorado, Stewart fra Nevada, Stanford fra Californien og Washburne fra Minn.) stemte med Demokraterne, og dette er et sikkert Tegnsag, at den aldrig kan opnaa et Flertal. Al den omhyggelige Pleje og nidhævede Refommendation, som Høvd fra Washington's har ofret paa denne hans Vnblingsag er altsaa for vigigt spildt.

Klerken oplæste der paa Spoloven. Senator Stewart indbragte følgende Fri-Solomntnings-Ardning: Enhver Ejer af Solobarrer skal have Tilladelse til at deponere samme i for. Staters Wyntneri og modtage i Vederlag derfor Regjeringens Certifikater (Papirpenge) af tilsvarende Værdi. Som Læseren ved, er dette Forslag det samme som „fri Solomontning“, og det satte Shermans, som er Fader til det føreliggende Sololovforslag, i baarløgt Humør. De veniløvede Republikanere nærer en afgjort Uvilje mod fri Solomontning, og da den sidste Samlings Spolov nu viser sig ude af Stand til at bøde paa Landets Pen-

gemangel, vil Sherman reparere den ved at bemyndige Finansministeriet til at opkjøbe de 12,000,000 Anser Sols, som Spetulanterne ligger med. Da Stewart's Vædringsforslag fremkom tog Sherman straks hestigt til Ordre imod det. Han abvarede Senatorerne imod at understøtte et saa farligt og mod Statens Belfærd oprørt Lovforslag. Og dersom det gif igjennem vilde det bringe større Ulykker over Landet end nogen Lov, som Kongressen endnu har skabt. Det vilde tillerlig sætte Guldet ud af Kraft som Mønt og paa samme Tid nedværdige Sols, og paa denne Maade formindste Pengesomløbet. Bære de Herrer Solovener vilde give Tid til Spoloven faar Tid til at sprede sin Væfning, og Brugen af Sols bliver indført i de sydamerikanske Lande, saa skal de se at Sølvet bliver høved op til en lige Rang med Guldet. Den sidste Stigning i Solopriserne var ikke naturlig, forskrede Sherman, men var en Virkning af Spetulanternes Kunsigreb. Stewart imbede Shermans Argument med den Paastand, at det er „Guldringen“, der stræber efter at demonstere Sølv. Reagan sluttede sig til Stewart, og haade at Senatet vilde sørge for en fri og ubegrænset Solomntning.

I Huset forsøgte man forjæved at saa et Møde i Stand, og de saa Medlemmer, der var mødt, skiltes hen paa Eftermiddagen.

Tirsdag, 6. Jan. Gaarsdagens Forhandlinger stæbe et Vædpunkt i Senatets Virksomhed. Efter den upopulære Valglovs Vnlysning var der nu klar Tæjling paa Solopørgsmaalet og det blev da ogsaa drøftet ivrigt og længe. Man mærkede tydeligt, at det var Vesten og Syden, som holdt sammen imod Osten. Mens Solopetulanter stiller sig haardt imod fri Solomntning, men Syden og Vesten holder paa den uindskrænkede Møntning. Altfaa som Spoloven under Behandling i Dag, og Senator Telle fra Colorado sagde, at han vidste saa godt, at der atter nu vilde blive søgt om ham og de andre Venner af fri Solomntning, at de haade været Demokraterne behjælpelig med at stæbe Valgloven ud af Verden, for til Gjengjæld at erholde deres Hjælp til at sætte fri Møntning igjennem. Men det var en stammelig Vagvæfelse. Var det fandt at Valgloven var saa vigtig den første December, maatte den jo have været lige saa vigtig den første Juli, og dog haade jo dens Venner den Gang lagt den til Side for at behandle et økonomisk Lovforslag, og hvorfor skulde de saa have saa meget imod, at den nu blev fat til Side for at yde Plads for et meget nødvendigt økonomisk Lovforslag? Teller kritiserede Shermans Tale som indholdsløs og vildledende. Han minde om at Farmerne haade ladet høre fra sig siden Valg til alle de republikanske Senatorers Sorg. Farmerens Vnforjævelse med Republikanernes Forvaltning af Finanserne haade drevet dem til næsten enstemmig at stemme med Demokraterne, og han (Teller) vilde ikke tænke til om dem der for. Den Paragraf i Loven, der beflemmer Opkjøbet af de 12,000,000 Anser Sols, vilde Teller ikke bære det ringele Ansvar for, han mente at Kongressen haade helligere Pligter end at varetage Spetulanternes Interesser. Senator Morrill (Nev.) fra Vermont kunde slet ikke være enig med sin føvelnige Partifælle fra Colorado. Paa selve Pengene, mente han, var det ikke saa stor Mængde som paa Tillid til Finanspolitik. Denne Tillid gjælder det først og fremmest om at gjønprette, og dette kunde sandelig ikke ske hoolven ved at oerfosomme Landet med Papirpenge eller ved at overfaa det med frie Solodollars.

Huset's forte Samling anvendtes paa en resultatløs Paristrid om at yde et Statistilfud til amerikanske Stibe, som anvendes i Handelen med Sydamerika. Onsdag, 7. Jan. Senatet fortsatte i Dag Behandlingen af Finansloven, og man kan ikke undga at bemærke, at Stemningen for fri Solomntning voffer ogsaa blandt Republikanerne. Senator Daniels svarede skarpt paa Shermans Tale og paafod at Forsøgelse af Solocirculationen altid haade en Førgjævelse af Gulbcirculationen til Følge. Han gad nok vide om Verdenshistorien beretter at nogen Nation er gaaet til Grunde under Oerfosommelse af Sols. Det var blot i Ohio: Senatoren's Hjerne at en saadan Fare spjæge. Dersom Afløvens Sols vilde komme til Amerika burde det være velkomment, thi Landet vilde da blive det rigeste og lykkeligste paa Jorden.

Senator Freye spurgte Telleren, om han ikke kunde forstaa at en fri Solomntningslov vilde stæbe Spetulanterne i New York, der ligger med \$15,000,000 i Sols, \$1.29 Unsen i Stedet for \$1.04. Daniels indrømmede dette, men fast-

holdt alligevel, at Solopetulanterne vilde blive udrjævede. Daniels forpømtte ogsaa Forslaget's fjerde Paragraf, der autoriserer Udstedelsen af 2 pCt. Vædv til Indblyssningen af høje reterende Bonds. Den vilde jorhøje Prisen paa udestaende ikke-forfaldne Bonds.

Senator Blumb fra Kansas var slet ikke bange for Shermans Stræmsler, den Snaak haade han hørt saa tit, men det haade aldrig staaet til. Han var afgjort imod Paragraf 1, hvis Formaal er at bortbøde \$12,000,000 til Forbud for Solopetulanterne, et Kulb han ikke haade noget til over for.

Paragraf 4 maatte atter holde for. Senator Stewart sagde, at naar Regjeringen vilde indløse alle udestaende Bonds med ny 2 pCt. Bonds, vilde den være tvungen til at betale 25 pCt. i Indløsningspræmie, og dette haade saa meget at sig, at Nationalgjælden blev \$1,000,000,000 større den nu er.

I Huset kom Spørgsmaalet om at yde Statsunderstøttelse til Handelskæden atter frem, Herbert fra Alabama bekræftede Forslaget, fordi det var for vidtgaaende. Udvalget haade regnet ud at det vilde koste Regjeringen \$47,000,000, og det var alt for meget. Det var urimeligt, at Folk, som ikke haade fjærreret Forbud af denne Handel, ogsaa skulde betale sin Part dertil. Nej, lad os lære os ad som England gjorde i 1849: tillade Landets Borgere at hōve deres Stibe, hoor de kan saa dem billigt.

Dingley fra Stibssbyggerstaten Maine, som naturligvis er en af Forslaget's ivrigste Forkjæmpere, maade et uhyggeligt Billede af den amerikanske Stibs-farens Nedgang. Der kunde ikke være Tale om, at det saa i Privatmands Haand at gjønprette denne vigtige Industri, naar England var befæstet paa enhver Oceanroute. Man søgte at gjørpjænde den Indsøending, at Loven ikke kunde udrette for den amerikanske Handelskæde, hvad dens Venner gjorde Paastand om. Men vi kunne tage Frankrig til Eksempel. Fem Aar efter at Frankrig begyndte at yde sin Handelskæde Statsunderstøttelse haade den forlobbet sin Størelse. Italien slog ind paa denne Politik i 1883, og paa fire Aar vokfede den italienske Handelskæde 46 pCt.

Demokraten Dockery fra Missouri mente at der var tre Hindringer i Vejen for den amerikanske Handelskædes Opkomst. For det første er Prisen paa Stibene ublu, for det andet er Mandfæls-hyren og øvrige løbende Udgifter meget høje end i andre Lande og for det tredje upresser vore Navigationslove Konfusalærer og en Mængde andre store Afgifter. Endvidere haade Republikanerne gjort sin yderste Fjild for at nedbryde Stibsarten ved at forbyde Indførel af fremmede Varer. — Uden at ende Desbatten ajournerede Huset.

Torsdag, 8. Jan. Senator Platt timelbede at han ved første Lejlighed vilde forlange den af Huset vedtagne Copperlight-Lov filltet til Behandling. Der blev vedtaget at opføre Regjeringbygninger i Charleston, S. C., Alton, Ohio, Savannah, Ga., og Davenport, Ia. Disse Forslag var forud vedtagne i Huset. Finansloven blev drøftet lidt, men atter lagt til Side.

Huset fortsatte hoor det slap i Gaar, og Blount foreslog, at Stibsartsarbejdsstøttestolene skulde filltes til Afstemning paa Tirsdag, hvilket vedtoges. Farquhar vilde have en Støpper sat for Debattem, men det fill han ingen Lykke til. Fithrior fra Illinois holdt en Tale imod Forslaget; Wheeler fra Michigan og Grosvenor fra Ohio talte for den, og derefter ajournerede Huset uden at være kommet Sagen nærmere.

Fredag, 9. Jan. Sydstatsstatenatorerne Blackburn og Morgan kjæmpede en tapper Strid for fri Solomntning. Blackburn lod Republikanerne vide, at det var et forfængeligt Haab for dem at stole paa Præsidentens Veto; Præsidenten vøvede ikke at veto fri Møntning, berjom han ikke var fuldt forbedt paa at understøtte sit eget Partis Dødsdom. Men selv om han gjorde det vilde det ikke redde dem. Senatoren tæfede Gub for at den nuværende Kongress' Ligfæng snart vilde lyde og saa vilde der komme en anden Kongress som haade hjerter til at give Folket en fri Spolov, højt haadet over Præsidentens Veto. Blackburn haade ikke haad saa meget imod de foreslaede \$200,000,000 2 pCt. Bonds, dersom han ikke vidste at det var en oplagt Plan til at forevige et Banksystem (Nationalbankerne) som Folket allerede har lyst Dødsdommen over. Efter at Morgan ogsaa haade talt, hævdedes Mødet uden at have taget nogen Beslutning.

Huset var ikke oplagt til noget nytigt, og hele Forhandlingen drejede sig om nogle private Fordringer, Pensionspilleri o. s. v.